

[Aksel Larsen.]

hensyn til statens finansbehov og af hensyn til den økonomiske situation, ikke mindst af hensyn til rentemarkedet, at staten fik de penge, men vi var ikke tilfreds med metoden, og vi ville tilbyde regeringen, at den kunne med vore stemmer få det samme beløb, vel at mærke i form af en ekstra statsindkomstskat. Det var et regulært tilbud. Ikke tale om, at regeringen har villet ytre sig om det, den har ikke engang villet udtale sig om det, endsige forhandle om det; så er det uberettiget at komme og bebrejde os noget.

Vi stillede ganske vist en betingelse: vi sagde, at så ville vi have sikkerhed for, at pengene blev fornuftigt anvendt. Regeringen sagde, at de 740 mill. kr. skulle den have for at bringe obligationskurserne op og renten ned. Vi sagde: det er et godt formål, men så vil vi have sikkerhed for, at pengene bliver anvendt til det, og man skal ikke komme med den historie, man kom med i foråret 1965, at når man fik skattebuketten på op imod 1.500 mill. kr., så ville man putte kasseoverskuddet i Nationalbanken, og så ville dens obligationsopkøb ordne hele boligproblemet. Det ordnede jo ikke noget boligproblem, men vi fik i tilgift kreditstramningen og obligationsrationeringen, som i hvert fald stoppede kursernes fald og bragte en ganske ringe opgang. Men ingen kan forlange, at vi skal have tillid til, at en ny skattebuket på 740 mill. kr. vil kunne løse de opgaver, som et kasseoverskud fra foråret ikke kunne løse, som Nationalbankens opkøb af for $2\frac{3}{4}$ milliard kr. obligationer ikke kunne løse.

Man må forstå, at vi såvel her i tinget som ude i landet er nødt til at foreholde regeringen og socialdemokratiet, at man kom med en skattebuket i efteråret, hvori der bl. a. var en forhøjelse af aktieselskabs-skatten til et beløb på 165 mill. kr., og så snart man kom i private forhandlinger med venstre, var man villig til at droppe den. Man var derimod ikke villig til at droppe nogle af de skatter, som kom til i særlig grad at hvile tungt på lønmodtagerne. Man var også villig til at hæve bundgrænsen for formueskatterne, således at formueejerne fik en ekstra skattelettelse, og det karakteristiske i disse forhold er, at hver gang det drejer sig om at frafalde forslag om

skatter på dette felt eller om at lette skatterne for de besiddende, så siger man ikke: det må vente til en skattereform, men man siger: nej, det skal skam gennemføres nu; men hvis det drejer sig om skattemæssige foranstaltninger, der kunne være til gavn for lønmodtagerne og navnlig for de ringest stillede af dem, så kommer man og siger: nej, det må vente til en skattereform. Og mens græsset gror, dør jo hørsemor.

Nu tales der om skattereform, og når man hører socialdemokratiets ordfører og ministre tale om skattereform, så er det på den gamle melodi, som jeg troede kommunevalget havde bevist var falsk, at vi skal have en meroms eller noget lignende, og så skal provenuet anvendes dels til sociale kompensationer, for man ved godt, en meroms vender den tunge ende nedad, dels til at lette indkomstskatterne. Dette har intet med en skattereform at gøre. Hvis man vil pille ved de indirekte skatter, og jeg mener, man skal gøre det, så skal man gennemgå hele det indirekte skattesystem og se at få bragt en lille smule orden og system i det, for det er en lige så uigennemskuelig og uigennemtrængelig jungle som det direkte skattesystem, og det ved finansministeren langt bedre end jeg; men man taler kun om, om jeg så må sige, at sætte en ny stor lap på det og fremstiller det, som om det hele så er i orden.

Og så skal man, synes jeg, tage fat på den direkte skattereform, og den hænger ikke sammen med meromsen, og den hænger ikke sammen med detailomsen. Man skal virkelig gøre noget for at effektivisere skatteligningen, så folk kommer til at svare skat i forhold til deres indkomst, så dette ikke er en ret, som alene er forbeholdt lønmodtagerne; så skal man tage fat på skattefradragsreglen og se at få den afskaffet. Jeg havde lejlighed til forleden at sige, og jeg skal gerne gentage det: den dag, regeringen kan mande sig op til selv at sige: nu skal vi have skattefradragsreglen afskaffet, åbnes der dermed mulighed for at skabe et flertal for en sådan reform her i tinget, for så længe socialdemokratiet her i tinget siger: vi vil til enhver tid stemme imod en ophævelse af skattefradragsreglen, er det umuligt at skaffe flertal for ophævelsen; så vover jo end ikke de radikale at stemme for det.